De tuin onder glas

Matthijs Harkema

Ergens achter een oude tuinmuur staat een kas.

Ze is gebouwd van hout en glas, met een dak dat in een zachte boog boven de planten uitkomt.

Overdag vangt ze het licht van alle kanten.

Vanavond liggen er regendruppels op het dak.

Het heeft een tijdje geregend. De paden buiten zijn donker geworden en langs de rand van de muur glanzen de bladeren.

In de kas branden kleine lampen.

Hun licht maakt de ramen warm tegen de blauwe avondlucht.

Je kunt je voorstellen dat je bij de ingang staat.

Een kort stenen pad loopt tussen de planten door naar de deur. Onder je is de grond stevig. Aan weerszijden groeien lage kruiden, waarvan de geur na de regen wat sterker is geworden.

De deur staat op een kier.

Binnen is een andere lucht.

Een beetje warmer.

Een beetje vochtiger.

Ze ruikt naar aarde en naar bladeren die de hele dag in het licht hebben gestaan.

Misschien zie je de kas in gedachten duidelijk voor je.

Misschien ontstaat er alleen een idee van groen, van glas en van regen die boven je klinkt.

Dat is genoeg om hier een tijdje te kunnen zijn.

Je komt binnen op een breed pad van lichte stenen.

Links staan lage planten op een houten tafel. Rechts groeien varens, met bladeren die in lange bogen over de rand van hun potten hangen.

Het pad loopt een klein stukje verder naar een bank.

Van daaruit kun je de ingang nog zien.

De bank staat onder het hoge deel van het dak. Er ligt een zacht kussen op. Over één kant hangt een deken, losjes opgevouwen.

Je kunt er plaatsnemen.

Misschien heb je vandaag veel woorden gehoord.

Vragen, berichten, dingen waarop een antwoord werd verwacht.

Hier zijn voorlopig vooral bladeren.

Ze hebben ieder hun eigen vorm.

Sommige zijn breed en glanzend. Andere klein, met lichte randjes die zichtbaar worden wanneer het lamplicht erop valt.

Boven de bank hangen een paar takken van een oude klimplant.

Ze zijn langs een houten balk geleid en hebben daar hun plek gevonden.

Tussen twee bladeren hangt een druppel.

Hij wordt langzaam groter.

Dan valt hij op de aarde eronder.

Een klein, helder tikje.

Buiten begint de regen opnieuw.

Eerst hoor je enkele druppels op het glas. Ze komen ver uit elkaar, op verschillende plekken boven je.

Daarna wordt het geluid wat voller.

Een zacht, onregelmatig tikken over het dak.

De planten blijven staan waar ze staan.

Op de vloer verschijnt een bewegend patroon van licht. De druppels op de ramen vervormen een beetje van de gloed van de lampen.

De stenen lijken daardoor langzaam te veranderen, terwijl ze gewoon onder de bank blijven liggen.

Je kunt ernaar kijken.

Of je aandacht ergens anders laten zijn.

Er hoeft geen duidelijk beeld te ontstaan om naar de regen te kunnen luisteren.

Aan de overkant van het pad staat een brede pot.

Er groeit een plant in met ronde bladeren. Op het onderste blad ligt nog een heel klein beetje water.

Het lamplicht verschijnt daarin als een lichtpuntje.

Dichter bij de rand staat een jong blad opgerold.

Het is er gewoon, tussen de grotere bladeren in.

Je hoeft er niets van te leren.

De kas is een plek waar planten groeien, waar sommige bloemen opengaan en andere hun blaadjes alweer laten vallen.

Onder een tafel ligt een verdord blad dat nog niet is opgeruimd.

Op de rand van een pot zit een lichte kalkstreep.

Het is een tuin waarin wordt gezorgd en gewerkt.

En nu is het avond.

Het werk ligt stil.

Naast de deur staat een gieter. Een paar druppels zijn van de tuit op de vloer gevallen.

De lamp erboven brandt rustig.

Vanuit de bank zie je hoe de regen langs het raam loopt.

Twee dunne lijntjes komen bij elkaar en worden één. Ze vinden langzaam een weg naar beneden.

Aan de onderkant blijft het water even hangen.

Dan verdwijnt het langs de buitenkant van het hout.

Misschien zijn er gedachten die al de hele dag terugkomen.

Een vraag die zich opnieuw aandient. Een gevoel waar je nog niet goed woorden voor hebt.

Ze hoeven hier niet onderzocht te worden.

Je kunt ze meenemen tussen de planten.

Het geluid op het dak gaat verder.

De bank staat onder de klimplant.

Er is ruimte om een tijdje te blijven zitten.

Aan het einde van de kas staat een kleine stenen kom.

Er valt water in uit een dun pijpje langs de muur. Een bescheiden stroompje, dat van deze afstand bijna alleen hoorbaar is wanneer de regen zachter wordt.

Op het oppervlak ontstaan kleine kringen.

Ze bereiken de rand en verdwijnen tussen de volgende kringen.

Vanuit de bank zie je een stukje van het water.

Het weerkaatst een lamp en een paar donkere bladeren daarboven.

Soms beweegt er iets in die weerspiegeling omdat buiten de regen over het glas loopt.

Alles blijft dichtbij.

De bank.

Het pad.

De planten aan de overkant.

Boven je het zachte geluid van regen.

Misschien ben je gewend om je aandacht steeds ergens bij te houden. Om goed te luisteren, op tijd te reageren, niet te vergeten wat er nog moet.

Hier mag je een stukje missen.

Wanneer je weer iets hoort, is er nog steeds de kas.

De bladeren.

Het water in de stenen kom.

Je hoeft niet terug naar het begin.

Op de houten tafel bij de ingang staan een paar kleine potjes naast elkaar. Aan sommige zitten nog lege zaadomhulsels vast.

Een ander potje bevat alleen aarde.

Er steekt een kort stokje in, met letters die vanaf de bank niet te lezen zijn.

Je kunt het daarbij laten.

Verderop ligt een opgevouwen doek. De steel van een klein schepje steekt eronderuit.

Iemand heeft de dingen zo achtergelaten dat ze morgen weer gebruikt kunnen worden.

Voor vanavond mogen ze daar liggen.

De lampen zijn bevestigd aan de houten balken.

Ze geven geen fel licht. Het zijn kleine, warme plekken tussen het groen.

Sommige bladeren worden bijna goud waar de gloed hen raakt.

Andere blijven donker.

In de kas zijn veel tinten die je niet allemaal hoeft te onderscheiden.

Je blik kan bij één blad rusten.

Of langs de vormen gaan zonder iets uit te kiezen.

Buiten wordt de regen lichter.

Het tikken boven de bank valt uiteen in losse druppels. Aan de andere kant van het dak blijft het nog wat langer hoorbaar.

Langs de rand verzamelt zich water.

Af en toe valt er een druppel naar beneden en raakt het grind buiten.

Door het glas kun je de tuinmuur zien.

Daarachter liggen donkere bomen.

De hemel is nog bewolkt, maar aan één kant verschijnt een bleke opening.

Het laatste licht van de dag komt even door het dak.

Het maakt een stukje van de houten balk zichtbaar dat eerder in de schaduw lag.

Er zijn kleine groeven in het hout.

Een oude knoest.

Een dunne lijn die met de boog van het dak meeloopt.

De kas staat hier al lang.

Er zijn winters geweest waarin iemand de potten dichter bij elkaar zette. Zomers waarin de ramen hoog openstonden en de warme lucht langzaam naar buiten trok.

Vanavond ligt er regen op het glas.

Binnen is het aangenaam.

Langs de voet van de muur lopen verwarmingsbuizen, die hun warmte rustig aan de ruimte afgeven.

Onder de bank ligt een strook vloer waar het licht nauwelijks komt.

Verderop glanst een nat blad.

Misschien is er iets aan jezelf waar je vandaag ongeduldig over was.

Iets wat terugkwam, terwijl je had gehoopt dat het anders zou gaan.

Je hoeft daar hier geen beter antwoord op te vinden.

Je kunt op de bank zitten als dezelfde mens die deze dag heeft meegemaakt.

De lampen blijven tussen de bladeren branden.

De regen is bijna opgehouden.

In de stenen kom valt nog steeds het kleine stroompje water.

Het is nu duidelijker te horen.

Een rustig, fijn geluid dat ergens in de ruimte aanwezig blijft.

Tussen de druppels op het dak wordt een stukje hemel zichtbaar.

Het blauw is dieper geworden.

Er staat een eerste ster boven de gebogen rand van de kas.

Vanuit de bank zie je haar door een glasplaat met kleine onregelmatigheden. Het licht lijkt daardoor soms een beetje te veranderen wanneer je blik verschuift.

Je kunt gewoon blijven kijken.

Een druppel glijdt langzaam langs het glas en neemt heel even het lichtpunt in zich op.

Dan loopt hij verder.

De ster staat nog op dezelfde plek.

Buiten hangt de geur van natte aarde.

Door een klein open raam hoog in de kas komt een beetje avondlucht naar binnen.

Ze beweegt langs de bovenste bladeren.

Een lange varen buigt nauwelijks zichtbaar.

Daarna hangt hij weer stil.

Er is weinig haast in zo'n beweging.

Misschien merk je haar op.

Misschien luister je vooral naar de stem en zie je de planten op jouw eigen manier.

De beelden mogen eenvoudiger worden.

Een blad hoeft niet meer te zijn dan een donkere vorm.

Een lamp een warme gloed.

Een kas een plek waar je in gedachten even kunt zitten.

Aan de andere kant van de tuinmuur gaat ergens een licht aan.

Het verschijnt tussen twee takken, klein en ver weg.

Misschien staat daar een huis.

Misschien wordt er nog iets gedaan voordat ook daar de avond rustiger wordt.

In de kas zie je vooral de weerspiegeling van je eigen lampen in het glas.

Een lichtje dichtbij.

Een tweede verderop, tussen het groen.

En daarachter de tuin.

Het kan prettig zijn om even niets te hoeven toevoegen aan een plek.

De planten staan er al.

Het water klinkt.

Je kunt aanwezig zijn, ook wanneer je aandacht afdwaalt of er vanbinnen iets onrustig blijft.

De bank vraagt geen bepaalde stemming.

De deken ligt nog over de rand.

Misschien trek je haar in gedachten wat dichterbij. Misschien is de lucht in de kas warm genoeg.

Je kunt het beeld laten aansluiten bij wat voor jou prettig is.

Boven de bomen schuiven de wolken verder uiteen.

Door het dak worden meer sterren zichtbaar.

In sommige ruiten zie je de hemel helder. In andere breekt het licht in druppels die nog niet naar beneden zijn gegleden.

Het lijkt alsof een paar kleine sterren heel dichtbij hangen.

Tussen de balken.

Vlak boven de bladeren.

De nacht is nu om de kas heen gekomen.

De tuinmuur heeft een zachte, donkere rand gekregen. Het pad buiten is nog net te zien waar het licht door de deur naar buiten valt.

Binnen blijven de planten herkenbaar.

De ronde bladeren tegenover de bank.

De varen langs het pad.

De klimplant boven je.

Misschien hoef je ze niet meer afzonderlijk te zien om te weten waar je bent.

Er is een stille tuin onder glas.

Er branden een paar lampen.

En ergens valt water in een stenen kom.

De dag hoeft hier niet opnieuw bekeken te worden.

Wat er gebeurde, kan voorlopig blijven zoals het gebeurde.

Er is ook deze avond geweest.

Een beetje regen boven je.

Licht tussen de bladeren.

Een plek waar je een tijdje kon zitten zonder iets in jezelf te hoeven veranderen.

Aan de rand van het dak valt nog een laatste verzamelde druppel.

Hij raakt buiten een blad.

Daarna wordt het stiller.

Het stroompje in de kom blijft hoorbaar.

Op de vloer ligt de gloed van de lampen.

Je kunt in gedachten nog wat langer blijven.

De kas staat onder de sterren.

De bladeren hangen rustig boven het pad.

En in de warme lucht blijft het zacht ruiken naar aarde en groen.

De Vrede van Overgave

Deze teksten en luisterverhalen kunnen steun of herkenning bieden, maar vervangen geen professionele zorg of begeleiding.

devredevanovergave.nl